

The background of the image is a textured fabric with a pattern of large, irregular shapes in shades of orange and brown. The shapes are outlined with dark, hand-drawn lines. The overall appearance is that of a book cover or a decorative endpaper.

humanopis

2007

Mladi obiskovalci
knjižnice, ki deluje v okviru
mladinskega centra,
Bobo-Dioulasso

Spoštovani bralci!

Po dveh letih se zopet oglašamo z novimi informacijami o društvu Humanitas in vpogledom v njegovo delovanje v preteklem letu. Tokrat smo se namreč odločili, da bo Humanopis namenjen predvsem pregledu dogodkov v letu 2006 in prvih nekaj mesecih leta 2007. V tem obdobju se je delo nadaljevalo na predhodno postavljenih temeljih. Še naprej se odvija v naslednjih projektih: botrstvo, pravična trgovina in Hiša svetov. Ti so med seboj močno povezani in se dopolnjujejo. Vmes se pogosto prikrade še kaj nenapovedanega in zanimivega.

Botrstvo v okviru našega društva trenutno poteka v Burkini Faso (Bobo-Dioulasso), Gani (Busua in Larabanga), Keniji (Kendu Bay) in v Sloveniji. Z zadovoljstvom lahko sporočimo, da se je v letu 2006 in prvih mesecih leta 2007 za pomoč afriškim otrokom pri šolanju prijaviło kar 78 novih botrov, za pomoč slovenskim otrokom pa 4. Projekt botrstva, v katerega je vključenih že čez 200 otrok in njihovih botrov, poteka dobro in se nenehno razvija. Za vse večje število botrov se imamo najbrž zahvaliti tudi reklamnemu spotu, ki ga je sestavil Matjaž Mrak, snemalec filma *Prijatelji od daleč*. Ob tej priložnosti se njemu in RTV Sloveniji, ki je reklamo v obdobju med decembrom 2006 in aprilom 2007 na 1. programu 20 krat brezplačno zavrtela, najlepše zahvaljujemo.

Spomladi 2006 je bil uradno ustanovljen *Konzorcij Fair Trade Slovenija* in podpisana konzorcijska pogodba med Humanitasom in Umanotero. Organizaciji skupaj skrbita za delovanje in promocijo pravične trgovine 3MUHE na Starem trgu v Ljubljani, za vzpostavljanje stikov, usposabljanje in podporo marginaliziranim proizvajalcem ter njihovo vključevanje v sistem pravične trgovine, za ozaveščanje in izobraževanje o pravičnih in praksi konvencionalne mednarodne trgovine ter o možnih alternativah. Humanitas je v preteklem letu podprl ustanovitev lokalne organizacije *Kafuli* v Bobo-Dioulasso v Burkini Faso, ki združuje vse naše lokalne pravičnotrговinske obrtnike in mladinski center. Poleg tega je navezoval stike z različnimi proizvajalci, med njimi so tudi TK beads iz Gane, ki izdelujejo steklene koralde; te lahko med obilico drugih izdelkov, lično nanizane v ogrli-

ce in zapestnice, že najdete na policah trgovine 3MUHE.

Hiša svetov je tudi v letu 2006 organizirala različne dejavnosti, ki so bile osredotočene predvsem na izvajanje krožkov in delavnic na osnovnih in srednjih šolah. Te smo obogatili z novimi temami in poleg medkulturnega učenja nekaj več poudarka dali tudi izobraževanju za razvoj, ki globalne probleme predstavlja preko razumevanja njihovih vzrokov in posledic ter medsebojne povezanosti posameznih delov sveta. Sodelovali smo z različnimi domačimi (Društvo Afriški center, Cirkokrog, Šotorovci) in tujimi organizacijami (Welthaus Graz, Kopin Malta). Sredi leta 2006 je začel teči projekt postavljanja temeljev izobraževanju za razvoj v Sloveniji in vključevanja vsebin medkulturnega učenja in izobraževanja za razvoj v slovenski kurikulum (Regionalni partnerski program). Projekt se izvaja v sodelovanju z organizacijo Welthaus Graz iz Avstrije.

Leto 2006 je bilo posebno leto tudi zaradi nagrade Navdihujočih 6 v okviru programa Dobra družba. Društvo Humanitas se je s projektom Hiša svetov

namreč uvrstilo med tri najboljše primere dobre prakse v Sloveniji. Zgodbe šestih nagrajenih projektov so bile objavljene v tedenski prilogi Dela, Ona.

Na začetku leta 2006 je bila uradno registrirana platforma nevladnih razvojnih organizacij SLOGA. Humanitas je ena od ustanovnih organizacij in aktivno sodeluje pri njenem delu. V preteklem letu se je SLOGA posvečala predvsem Regionalnemu partnerskemu programu, v okviru katerega je po dolгих pogovorih z Ministrstvom za zunanje zadeve RS dosegla prvo sofinanciranje nevladnih organizacij pri mednarodnih razvojnih projektih in pri projektih s področja izobraževanja za razvoj. V letošnjem letu Humanitas skupaj z drugimi organizacijami v okviru SLOGE sodeluje pri pripravi projekta za obdobje predsedovanja Slovenije EU v letu 2008, preko SLOGE pa smo vključeni tudi v pripravo Strategije za razvojno in humanitarno pomoč RS.

Ob koncu tega kratkega preleta skozi naše delo bi se radi zahvalili botrom, ki preko društva Humanitas namenjate pomoč svojim varovancem, vsem našim članom in vsem tistim, ki nas kakorkoli podpirate in nam pomagata pri našem delu.

Želimo vam prijeten bralni sprehod skozi naša opažanja, aktivnosti in ideje!

Hvala za prijaznost, pomoč, dobronamernost, ...

Društvo Humanitas

Barbara Vodopivec

Je Afrika res le revščina?

V okviru Urada za mladino Mestne občine Ljubljana se lahko mladi do 26 let pod pokroviteljstvom organizacij vsako leto prijavijo na razpis *Mednarodne mladinske dejavnosti*. V preteklih dveh letih sta to možnost izkoristili tudi dve Humanitasovi prostovoljki. Pred vami sta dve izkušnji, dva pogleda na Afriko.

»Mi hrano stran mečemo, otroci v Afriki pa stradajo!«

Se še spomnite, kako so vas kot otroka starši prepričevali, da dokončate svoj obrok na krožniku?

Stavek, ki ga še danes marsikdo rad uporabi, nam pove marsikaj o stereotipu, ki ga imamo o Afriki: na tej oddaljeni črni celini živijo samo reveži, naokoli divja vojna, poleg tega pa na vsakem koraku prežijo smrtonosne bolezni in ogromno nevarnih insektov, za katere poprej še nikoli nismo slišali.

Nihče ne zanika, da to ni res. Vendar pa se ob tem premalokrat vprašamo, ali je to res vse, kar Afrika je.

Ebenezer Parditey je 29 letni Ganeec. Spoznava se avgusta 2005, ko se mu kot prostovoljka za dva meseca pridružim pri organizaciji in izvedbi ustvarjalnih in izobraževalnih delavnic za otroke. Čas, ki ga na projektu preživiva skupaj, ter njegova odprtost in komunikativnost mi po delih razkrijeta njegovo zgodbo, njegove želje, vizije in upe. S svojo energijo, vero v prihodnost in zaupanjem v ljudi mi prične rušiti stereotip o tem, da si vsi Afričani želijo

le pobegniti v Evropo ali Ameriko. Sam verjame, da je boljši jutri potrebno graditi doma. Ne glede na to, da tudi njemu v življenju ni bilo vedno lahko.

Zase pravi, da je vizionar. Ali se z njim strinjate ali ne, mu je nekako vseeno. V glavi ima ogromno idej in da bi jih uresničil, večinoma dela od jutra do večera. Stari rek, da svet temelji na mladih, je njegov moto in zato je večina dejavnosti, ki jih izvaja, namenjena mladim. Ko na radiu sliši kakšno pesem, ki mlade vzpodbuja k učenju, glasbi, plesu, zavedanju sveta in problemov okoli sebe, poveča glasnost in si poskuša natančno zapomniti besedilo.

Leta 2002 ustanovi svojo nevladno in neprofitno organizacijo Embracing Hidden Talents Network in že leto kasneje kot producent in igralec nastopi v TV oddaji »The Bond«, ki mladim posreduje nasvete o spolnosti in jih spodbuja h kreativnosti. Da je to tudi zanj pomemben trenutek mi je jasno takoj, ko stopim v njegovo malo kuhinjo v majhnem stanovanju sredi Akre. Na prvi steni se nahaja slika Nelsona Mandele, na drugi Kwame Nkrumaha (prvi ganski predsednik) in na tretji

Udeleženci projekta *Uniting Youth for Nation Building* poslušajo razlago o poteku dogodkov.

priznanje za najboljšo stransko vlogo v tej oddaji.

Avgusta 2005 Ebenezer organizira projekt, ki ga poimenuje »Uniting youth for nation buildnig« (Združevanje mladih za zavedno državljanstvo). Projektu se kot prostovoljka slovenske nevladne organizacije Humanitas in edina mednarodna udeleženka pridružim tudi sama.

V projekt se vključi 150 socialno ogroženih otrok med 12. in 15. letom, ki živijo v glavnem mestu Gane Akra. Namen projekta je združevati in izobraževati mlade, da se pričnejo zavedati sveta okoli sebe, jim dati moč in voljo graditeljev prihodnosti ter jim vliti upanje, da je boljši svet mogoč tudi v Afriki in ne le v Evropi ali ZDA. Prihodnost je mogoče oblikovati tudi doma, na svoji zemlji.

Kulturne delavnice, kjer se otroci tri tedne učijo plesa ali dramske igre, potekajo na treh različnih lokacijah. Z otroki se ukvarjajo mladi prostovoljci, ki si odtegnejo čas od študija in službe, zato da lahko z njimi preživijo tri ure dnevno. Medtem ko se od ponedeljka do četrтка učijo plesnih korakov in

dramskih taktik, pa imajo ob petkih svetovanje o drogah, AIDSu ali pa o številnih drugih vprašanjih, ki se otrokom pletejo po glavi.

Sprva mi vse skupaj deluje malce kaotično. Sestanki s prostovoljci, nabava potrebne opreme, pisanje scenarijev, vse se odvija v zadnjem trenutku. A vendar, na veliko presenečenje, prvi dan poteka popolnoma normalno. Otroci, ki so kot pubertetniki pri nas izredno živahni, za delavnice pokažejo neizmerno veliko zanimanje in veselje. Vsak dan z nasmehi prikorakajo do šole, kjer potekajo delavnice. Ne glede na to, da imajo nekateri skoraj uro hoda do šole. In da mora kdo, zato da družini pomaga pri zaslužku, popoldne na cesti prodajati vodo,.

Večina teh otrok se takšnih delavnic ni še nikoli udeležila, marsikdo se v plesu ali igri ni še nikoli preizkusil. Zato je rezultat še toliko bolj presenetljiv. Zadnji dan se tri različne plesne skupine in dramske igre med seboj pomerijo v tekmovanju. Če je kdo imel sprva predstavo, da bo končni izdelek predvsem neko otroško, nerodno poplesavanje ter recitirano govorjenje, se je motil. Plesni gibi, usklajenost in igralske sposobnosti presežejo pričakovanja. Toda najbolj se mi je v spomin vtisnilo veselje in ponos otrok, ki so svojo predstavitev speljali do konca. Vriskanje, smejanje in objemi so konstantni spremljevalec celotnega programa. Na koncu tekmovanja se najboljši plesni in dramski skupini ter najbolj obetavnim plesalkam in plesalcem, igralkam in igralcem, podelijo priznanja in simbolične nagrade. Navdušenje doseže vrhunec. Vsi ploskajo, se objemajo in zdi se, kot da je to eno največjih priznanj, ki so ga kdaj

Ebenezer Parditey
ob morju v Akri

dobili za svoj trud. Zelo verjetno je, da če danes vstopimo v njihovo kuhinjo, ta priznanja - tako kot pri Ebenezer Parditeyu - visijo na steni.

Tekmovanja se, na žalost, razen otrok, ne udeleži veliko ljudi. Kljub povabilu učiteljem, ravnateljem, staršem in nekaterim javnim osebnostim, je udeležba skromna. Tudi tekom izvajanja delavnic je podpora, tako finančna kot moralna, majhna.

A bolj kot odsotnost finančne podpore Ebenezerja žalosti odsotnost posluha za projekt. »Saj ne toliko zaradi mene, zaradi otrok sem žalosten. Ti otroci

potrebujejo vzor. Le kakšnega bodo dobili, če ljudje ne držijo svojih obljub?« se sprašuje nek petek, ko otroci tri ure čakajo enega izmed predstavnikov organizacije Ghana AIDS Comission. Le-ta je obljubil udeležbo na programu in svetovanje otrokom, a čakanje je zaman. Tudi klica in opravičila ni od nikoder. In primer ni osamljen.

A upanje ostaja in pogovori o načrtih za prihodnost so iz dneva v dan bolj pogosti. Možnosti za izboljšanje in razširitev programa v prihodnjih letih okupirajo Ebenezerjevo glavo. Želi si, da bi lahko za svoje ideje pridobil večje število mednarodnih prostovoljcev in organizacij. »Mednarodno sodelovanje bi prineslo večje število raznolikih idej, pogledov, združevalo bi mlade različnih kultur, in mogoče bi kdo uvidel, da je tudi v Gani nek potencial in ne le revščina.« Da je v letošnji program uspel pritegniti slovensko nevladno organizacijo Društvo Humanitas, se mu zdi začetek pri uresničevanju tega načrta. Majhni koraki do velikega cilja.

Če ga vprašaš ali misli, da bo uspel, se hudomušno nasmehne: »Za mene svet še ni slišal. Ne še. Počakajte malo.«

Sicer pa, ali lahko kdo trdi, da že ni uspel?

Ja, tudi to je Afrika. Tudi tu ni svetle en, temveč jih je neskončno veliko. Tudi zgodba ni le ena, temveč jih je neskončno veliko. In o teh zgodbah moramo spregovoriti in jih spoznati. Jih poslušati in predvsem tudi slišati. Ali sploh lahko vzpostavljamo medsebojno razumevanje in sodelovanje, če ne vemo niti, da tudi v Afriki obstajajo misli in ideje, upanja in vizije, pesmi in zgodbe. ❄

Ana Kerin

Srečanje z malim Azisom

Odhod v Afriko je bil poln pričakovanj, napletenih zgodb, ki jim pravzaprav nisem vedela ne izvora ne tega, koliko so dejansko oddaljene od resnice, ki jo bom šele spoznala.

Vznemirjenje se je selilo vame, pričakovanje, hkrati dvomi in malo strahu. Pravijo, da je pravšnja kombinacija vsega tega čisto dobrodošla. Dvom. Ja, tudi dvom. Se bom sploh sposobna spoprijeti z vsem tem? Pa saj ne govorim niti jezika, ki bi ga oboji razumeli! Kako se bom vendar lotila delavnic, izobraževanj in svetovanj? Sem si nabrala dovolj znanja o kulturi in deželi v katero odhajam? In kje sem našla Afriko? Mogoče pa le pretiravam ...

Sredi hladne pomladi, ki bi ji prej rekli zima, sem zapustila Ljubljano in preko Pariza poletela proti Burkini Faso. Na poti sem preprosto nehala misliti na to, kaj me čaka, in se prepustila toku dogodkov. Mali afriški kaos me je objel že na letališču, ko me je do leta ločila še dolga noč. Opazovala sem ljudi, ki so prihajali: počasi okoli mene ni bilo več opaziti bele kože, oblačila so postajala vedno bolj pisana in ljudje glasni, nasmejani. Pričakovanje je bilo v zraku.

Na letalu sem se kopala v zvokih jezikov, ki jih nisem poznala, bilo je polno otroškega smeha in joka. Mislim, da je bilo okoli 12 dojenčkov, potem pa so prišli še vsi tisti, malo večji, ki že kobacajo in še malo večji ... Nekje sredi neba, nad Sredozemskim morjem, ali pa mogoče že nad Saharo, se je k meni nagnila mati, ki je sedela v vrsti pred menoj in mi v naročje položila svojega sinčka. Nekaj mi je razložila po francosko in izginila v smeri WC-ja. Zanimivi vtisi Afrike že v zraku - kaj me šele čaka? Po mnogih urah smo pristali v Ouagadougouju, glavnem mestu Burkine Faso. Seveda sem vedela, da se odpravljam v vročo deželo, ampak iz 8 stopinj na 43 pa le ni tak majhen preskok ... Prvi vtis: vročina. Drugi: kje sem se vendar znašla? In tretji: kaj pa sedaj, ko sem tu?

Obsedela sem na letališču in čakala na Evo, ki je bila še na poti iz Boboja v Ouadadougou. Imela sem uro in pol časa. Mislila sem si, torej bo treba zamenjati denar in kupiti vodo. Vročina je pri priči začela klicati po dehidraciji. Usedla sem se na tla ob svoj ogromen nahrbtnik in se iz superg preobula v japonke. Na dan sem privlekla knjigo z »instant« francosčino za na pot, da bi si poiskala fraze, s katerimi bi mi uspelo zamenjati denar in kupiti vodo. Kasneje mi je še najbolj prav prišla besedna zveza »pusti me pri miru« ... Sicer se sliši precej grobo, a včasih pač ne gre drugače in je bolje biti direkten ...

No, Evo sem le pričakala, potem pa sva skupaj čakali še Leva, ki nikakor ni smel zamuditi fuzbal tekme. In ko je bila naša odprava popolna, smo se odpravili na 1000 km dolgo pot, ki je vodila s severa na jug Gane in spet nazaj

Naslikali smo ogromno sliko dogajanja na ulici in izdelali logotip društva. Na sprednji strani centra smo naslikali ogromen pisan napis Kafuli, tako da se ta opazi že daleč s ceste ... Z Evo sva

... Seveda ni šlo brez zapletov. Urediti je bilo treba še vize, počasna birokracija pa je predstavljala kar precejšen zalogaj za napete ljubljanske živce. Afričani naju seveda niso razočarali. Po manjših in večjih zapletih, predvsem pa izgubi časa, se je uredilo tudi to. In tako smo se, naposled, odpravili na pot čez celo Gano.

Na terenu je bilo potrebno preveriti naše pobotrence in lokalne predstavnike ter možnosti razvijanja lokalnih skupnosti na različnih področjih. Tako smo 2, morda 3 dni, potovali več kot 1000 km od Ouagadougua do Akre. Noro zanimivo. Podsaharska afriška dežela Burkina in severni del Gane sta si zelo podobna. Bolj pa ko smo se spuščali proti ekvatorju, bolj so se večale razlike. Po poti sem lahko opazovala, kako se spreminjajo vasi, kako je vedno več dreves in drugega rastja. Okoli nas je postajalo vedno bolj zeleno. Velik del poti so nas ob cesti pozdravljali ogromni termitnjaki iz rdeče zemlje. Neverjetno čudovit pogled. Spreminjala sta se tudi vročina in vlažnost zraka, spreminjali so se ljudje. V Tamaleju smo obiskali nekaj posvojenčev, v Accra

beats factory me je čisto navdušila tehnika izdelovanja recikliranih steklenih korald, v Busui sem doživela ocean. Eva je nabrala nekaj novih kartotek za pobotrevanje, ogledali pa sva si tudi možne lokacije za vaško knjižnico, ki bi jo radi zgradili v prihodnosti ...

Gana me ni preveč navdušila. Vesela sem se vrnitve v Burkino in tega, da bom končno spoznala tudi Bobo. Nisem se motila, mesto mi je zlezlo pod kožo. Dogajanje na ulicah me je čisto prevzelo: vonj, barve, hrana, zrak, ljudje ...

Nastanili smo se v Kafuliju, kjer smo zavzeli pajotko. Ta je postala naša kuhinja, spalnica, dnevna soba in delavnica ... Lev je začel pridno hoditi v šolo, z Evo pa sva začeli delati. Najprej sem se morala malo spoznati z ljudmi, s katerimi sem kasneje sodelovala: knjižničar Sidiki, šef Kafulija Seydu, Adjara in Avgustan, ki izdelujeta bogolon, Alex, ki se spozna na rastline ... Tako sem v sledečih tednih počasi doživljala eno svojih največjih izkušenj v življenju. In prav gotovo tudi eno najlepših in najbogatejših ...

Z otroci smo imeli delavnico poslikave zidov na notranji strani centra.

malo urbanistično snovali center, tako da smo z Alexom lahko po načrtu posadili veliko zelenja. Za obzidjem centra se sedaj skriva prava oaza: nasadili smo papaje, mange, bambus, razno cvetoče grmovje in drevesa, rože in trave ... Skupaj z Adjaro in Avgustanom smo zasnovali nove izdelke, preizkušali nove vzorce in barve za poslikavo blaga ter izdelali nekaj novih izdelkov. Blazine, torbice, pregrinjala, vse, kar se danes najde v trgovinici 3muhe. Bilo je ogromno dela, saj se vsi ti tradicionalni postopki strahovito vlečejo. Čas tam resnično ni nobena vrednota, nič ne šteje, kar premika se ne glede na vse. Čas je edini, na katerega se ljudje ne ozirajo, saj pri njih čas ni denar, imajo ga na pretek ...

Spoznala sem se tudi s Čamomki, ki dela batik in izdeluje čudovit nakit. Steklene koralde iz Gane sem kombinirala z raznimi lesenimi in glinenimi, ki jih izdeluje Perfect, dodajala pa sem tudi bronaste, ki jih izdelujejo *foržeroni* ... Ja, tile kovači bronca so me res zelo zanimali. Danes praktično več ne kujejo, ampak uporabljajo starodavno metodo ulivanja bronca po postopku izgubljenega

ga voska, ki sem ga kot mlada kiparka nadvse želela spoznati in preizkusiti. Seveda so mi pokazali vse podrobnost postopka in tako mi je ob nekajkratnih obiskih uspelo izdelati še nekaj svojih kipcev, ki smo jih potem odlili. Fenomenalna izkušnja, mislim da si jo želim še kdaj ponoviti. Ustvarjati pod krošnjo mangovca in s puščavskim peskom med prsti je čisto nekaj drugega kot zaprašen ljubljanski atelje z neonskimi žarnicami, pod katerimi se počutiš kot kokoš, ki mora nesti jajca. Prisproda pa taka ...

Moje bivanje v Afriki se je tako počasi iztekalo, izkušenj in izkustev se je nabralo ogromno, vendar mi je najbolj do srca segel mali Azis. Ob najinem srečanju se mi je zdelo, kot da bi me obiskal mali črni princ. Deček je bil star kaka 4 leta in je vsak dan prihajal k vratom Kafulija, kjer nas je od daleč opazoval. Z dnevi se je začel približevati in tako sem ga postopoma začela spoznavati in posvojevati. Vsak dan smo si z njim delili kosilo in počasi se je začel odzivati na moje poskuse komunikacije z njim. Seveda sva pri tem rabila posrednika in za najboljšega se je izkazal ravno kos papirja z barvicami. Izkazal se je za izredno nadarjenega risarja. Vsak dan se je vračal, pograbil list papirja in barvice ter ob mojih nogah obsedel za ure ter risal. Tako mi je zlezl pod kožo, da sem se ob odhodu najtežje poslovila ravno od njega. Ko se vrnem, bo že mnogo večji, mogoče se me sploh ne bo spominjal. Zame pa bo mali Azis ostal moj mali črni princ ...

Tako je prišel datum, ki je prinesel poslavljanje in ob odhodu sem vedela le to, da se bom še vrnila ... ❄

1. Izobraževalne dejavnosti

KROŽEK MEDKULTURNEGA UČENJA IN IZOBRAŽEVANJA ZA RAZVOJ

Krožek je v šolskem letu 2005/2006 potekal na OŠ Livada v Ljubljani enkrat tedensko po eno uro (60 min). Financiral ga je Urad za mladino MOL in Ministrstvo za šolstvo in šport. Vanj so bili vključeni osnovnošolski otroci od 7. do 9. razreda (zadnja, tretja triada devetletke), redno se ga je udeleževalo 12 otrok. Poleg koordinatorja (in obenem mentorja) krožka Klemna Slabine, je pri izvajanju sodelovalo še 6 mentoric in mentorjev (Max Zimani, Barbara Vodopivec, Dado Kebe, Alja Kotar, Faila Pašić-Bišić, Mateja Kraševac).

Krožek je bil tematsko deljen na štiri dele:

- Afrika in posebej Z in JV Afrika,
- islam in posebej islam v Sloveniji,
- razlike v vsakdanjem življenju (v Sloveniji),
- problemi multinacionalk in posebej razmerje med ročno in tovarniško proizvodnjo.

Po koncu vsakega tematskega sklopa so učence in učenci izdelovali raz-

lične plakate, s katerimi so ponazarjali vsebine tematskega sklopa in njihovo sporočilnost. Plakate je društvo Humanitas razstavilo v okviru Glastonbury festivala, v Muzeju novejšje zgodovine Slovenije v Ljubljani. Ob koncu krožka smo s skupino otrok in njihovih mentorjev obiskali Sečoveljske soline. Izlet se je vsebinsko navezoval na zadnji sklop, obdelan v okviru krožka. Vodiče smo posebej opozorili, naj poudarjajo razliko med ročno in tovarniško proizvodnjo, sami pa smo se navezali tudi na prej opredeljena razmerja na svetovnem trgu. Poleg tega so učence in učenci spoznali vsakdan solinarjev in ga primerjali s poklici, ki jih sami že poznajo.

DELAVNICA GLOBAL EDUCATION - POUČEVANJE IN UČENJE Z GLOBALNO PERSPEKTIVO

ŠTUDIJSKI OBISK PRI ORGANIZACIJI WELTHAUS GRAZ IZ AVSTRIJE

Novembra 2006 se je manjša ekipa Humanitasa udeležila študijskega obiska pri organizaciji Welthaus Graz iz Avstrije. Namen obiska je bilo spoznati delo organizacije na področju globalnega izobraževanja in raziskati možnosti za prenos nakaterih idej na naše dejavnosti. Bolj podrobno smo spoznali program **Srečanje z gosti**, ki ga izvajajo skupaj s svojimi partnerji na razvojnih projektih. Ravno v tem času so bili v okviru omenjenega programa v Avstriji tudi gostje iz Etiopije. Prisostvovali smo na njihovih delavnicah v knjižnici in na srednji šoli.

Janurja 2007 smo v okviru Regionalnega partnerskega programa izvedli enodnevno delavnico **Global education - poučevanje in učenje z globalno perspektivo**. Namen delavnice je bilo spoznati metode, orodja in didaktične pristope globalnega učenja ter dobiti nove ideje za načine izvajanja globalnega učenja v šolah in pri delu nevladnih organizacij. Sprehodili smo se skozi teme »vsakdanje življenje v Indiji«, »Pravična trgovina«, »prehranska varnost«, »revščina«, »medkulturno učenje« ter »svetovne karte in pogledi« in tako skozi konkretne primere prikazali, kakšne so možnosti izvajanja koncepta globalnega učenja v praksi. Na delavnici, ki sta jo vodila Mag. Gabi Grundnig in Mag. Pramodchandra Harvey je bilo 22 udeležencev, katerih odzivi so bili izredno pozitivni. Nekateri izmed njih so se pozneje priključili tudi delavnicam, ki smo jih februarja 2007 v okviru triletnega programa »Družbena odgovornost v svetu danes in jutri«, ki ga financira Urad za mladino MOL, začeli izvajati na osnovnih in srednjih šolah.

2. Šola pod soncem

Omogočimo izobraževanje in igro tako otrokom kot tudi odraslim, saj – čeprav na različnih koncih svet - vsi živimo pod istim soncem.

Šola pod soncem je enodnevna akcija Humanitasovega projekta Hiše Svetov, ki se je prvič zgodila 25. maja 2004. Takrat smo z dejavnostmi projekta Hiše Svetov odšli med ljudi na ulice in ceste mesta Ljubljane. Namen akcije je bilo spodbuditi razmišljanje o raznolikosti in drugačnosti, ki ju v vsakdanjem življenju ponavadi povezujemo s posameznimi jezikovnimi, etničnimi, socialni, kulturnimi ali religioznimi pripadnostmi.

25. maja 2006 smo na ljubljanskih ulicah ponovno organizirali akcijo Šola pod soncem. Dejavnosti akcije smo oblikovali v sodelovanju z društvom Cirkokrog, s prostovoljci društva Šotorovci in s člani, prostovoljkami ter prostovoljci društva Humanitas. Dogodki so se odvijali v popoldanskih urah na nabrežju Ljubljane, med Prešernovim trgom in Čevljarским mostom.

Namen poulične akcije Šola pod soncem je bilo tudi tokrat predstaviti ključno idejo **medkulturne komunikacije**, ki leži v oblikovanju dialoga med različnimi ljudmi in kulturnimi

okolji. Hkrati pa opozoriti, da smo si ljudje kljub razlikam zelo podobni. Medkulturno učenje govori o tem, kako zajeti več pogledov in kako slišati več glasov.

Osrednja tema Šole pod soncem so bili otroci in različna področja, ki se vežejo na njihova življenja: šolanje, igra, izkoriščanje otroškega dela, stereotipiziranje, položaj in življenje otrok po svetu. Naša vodilna ideja je bila poudariti, da so si otroci po svetu podobni - imajo podobne želje in enake pravice do šolanja in igre. Po drugi strani smo poskušali opozoriti na razlike med njimi, kot tudi na probleme, s katerimi se soočajo, na pomanjkanje možnosti šolanja, igre ter na izkoriščanje otroške delovne sile.

V akciji smo predstavili vlogo različnih stereotipov v vsakdanjem govoru in opozorili na to, kako imajo lahko ti stereotipi močan vpliv na naše vedenje ter odnose z drugimi in drugačnimi. Poudarili smo, da moramo v prihodnosti vsi poskušati omogočiti izobraževanje in igro tako otrok kot tudi odraslih, saj – čeprav na različnih koncih sveta - vsi živimo pod enim soncem.

Ob nabrežju Ljubljane se je tako oblikovalo več 'učilnic': na Prešernovem trgu je potekalo učenje tujih jezikov, ob kavarni Pločnik razstava o šolanju v Gani in Burkini Faso, na trgu ob Ljubljanskem dvoru razstava o stereotipih, na Šušarskem mostu pa se je igralo poulično igranje, kot jo igrajo doma in po svetu.

ŠOLANJE V GANI IN BURKINI FASO
- RAZSTAVA FOTOGRAFIJ BARBARE
VODOPIVEC IN DRUŠTVA HUMANITAS

Fati in Christie sta prijateljici in sošolki na šoli Sempe J.S.S. (Junior Secondary School, kar je primerljivo z zadnjo triado devetletke pri nas) v Akri, Gani. Fati (na levi) je stara 14 let in živi z mačeho, očetom, deset let mlajšo polsestro ter tremi tetami. Očeta ni skoraj nikoli doma, z mačeho, ki ima komaj 22 let, pa se ne razumeta najbolje. Tako je veliko prepuščena sama sebi. Skupaj živijo v majhni baraki v osrednjem delu Akre. Pot do njenega utesnjene bivališča vodi mimo odprtih odtokov ter številnih podgan, ki te odtokov prečkajo.

Christie (na desni) je tudi stara 14 let. Izhaja iz premožnejše družine in živi skupaj s starši in petimi brati ter sestrami. Kadar ne nosi šolske uniforme, ki je v šoli obvezna, je vedno oblečena po zadnji modi. Želi si postati modna oblikovalka, tako kot njena teta.

V Gani morajo vsa dekleta, ki hodijo v šolo, nositi kratke lase. Le tako naj bi ne izgledale preveč žensko. Zato jih je včasih, predvsem tista mlajša, težko ločiti od fantov. Najlažje se jih prepozna po uhanih, saj imajo v Gani vsa dekleta e skoraj od rojstva preluknjana ušesa.

UČENJE TUJIH JEZIKOV:

- amharščina,
- arabščina,
- ruščina.

Mimoidoči so se lahko ob čakanju prijateljev na Prešernovem trgu ali zgolj pohajkovanju po mestu naučili kakšno besedo v amharščini (jezik v Etiopiji), lahko so se učili napisati svoje ime v arabskem jeziku, ali pozdraviti po rusko. Z učitelji so se lahko pogovarjali o jeziku, pisavi in življenju v Etiopiji, Sudanu in Uzbekistanu.

STEREOTIPI V VSAKDANJEM ŽIVLJENJU:

Film ima glas že od leta 1921, zakaj ga jaz še danes nimam?

Razstava je poskušala tako z lutkami kot tudi s samim zgoraj napisanim naslovom opozoriti na stereotipe v vsakdanjem življenju. Ideja je bila, da se ljudje zamislimo, kako pogosto v vsakdanjem življenju stereotipiziramo ljudi in jim ne damo niti možnosti, da bi sami povedali, kdo so, saj jih že vnaprej etikiramo.

Nekateri ljudje ostajajo neslišani. Ko jih vidimo, določimo, kdo so: »čefur«, »muslimanka«, »afričanka«, »homoseksualec«, »klošar«. Zdi se nam, da smo z eno besedo o človeku zajeli njegovo znanje, izkušnje ...vse, kar je o njem potrebno vedeti. O njegovi zgodbi se ne sprašujemo, saj se nam ne zdi pomembna. Človeka nismo niti pogledali v oči, da bi videli, ali ima mogoče podobne strahove in želje kot mi sami. Včasih pozabimo, da ima vsak človek svojo zgodbo. In morda ta niti ni prav

zelo drugačna od tiste, ki jo živimo mi danes ali pa od tiste, ki bi jo lahko živeli jutri.

IGRE PRI NAS IN PO SVETU:

Kljub temu, da otroci po svetu živijo zelo različna življenja, so si vendar v marsičem podobni. Ena izmed takšnih podobnosti so tudi igre, ki jih igrajo. Ristanc je prav gotovo ena izmed njih. V Kolumbiji igro poimenujejo Rayuela, v Indiji pa Ikri Dukri. Igre imajo tudi nekoliko različna pravila. Na beton smo narisali črte in poskušali skakati po njih glede na različna pravila.

S tem, ko smo se pogovarjali o podobnostih in razlikah v igrah, smo problematizirali življenja otrok v teh deželah. Opozorili smo na otroško delo (tudi v Sloveniji), na otroške vojake (primer Kolumbije) in na različne oblike šolanja otrok (primer Gane).

V akciji Šola pod soncem je sodelovalo tudi društvo Cirkokrog, ki je mimoidoče navduševalo z igro diabollo.

Diabolo – »Naj bambusova palica zažvižga«

Diabolo se je razvil iz kitajske igre »jo-jo«. Igro so igrali Kitajci že mnogo let pred našim štetjem. Igra je torej zelo stara. Pred našim štetjem so jo imenovali »Kouen-gen«, kar pomeni: »naj bambusova palica zažvižga«. Na Kitajskem je diabolo

še danes narejen iz bambusove palice, ki zažvižga, medtem ko ga igraš. Od takrat pa do danes je igra prepotovala že velik del sveta. Spreminjalo pa se je njeno ime. V Sloveniji in po večjem delu Evrope ji danes rečemo Diabolo. Beseda je grška in pomeni »metati skozi«. Pred več kot 100 leti je bila igra zelo moderna v Franciji. Premožni ljudje so pogosto organizirali tekmovanja z diabolom. Namesto bambusa pa so uporabljali les. ✂

Izdelovanje košaric iz naravnih materialov, kooperativa Rubingo, Uganda

3. Glastonbury festival

Aprila 2006, Muzej Novejše zgodovine, Ljubljana

Britanski tradicionalni festival, ki se je v duhu kritike komercializacije ter logike kapitalizma oblikoval v sedemdesetih letih, teži k spodbujanju mladih pri razvijanju kreativnosti in različnih oblik umetnosti. Festival s svojim izkupičkom podpira delovanje številnih mednarodnih humanitarnih organizacij in propagira ideje družbene osveščeno- sti. V takšnem duhu je bil aprila 2006 organiziran festival v muzeju Novejše zgodovine v Ljubljani. Osrednji dogodek festivala je bila razstava koncertnih fotografij fotografa Aleksandra Remca. V okviru projekta so imele možnost predstavitve tudi različne nevladne organizacije in društva. V tem kontekstu smo se pri projektu predstavili tudi z društvom Humanitas. Pripravili smo razstavo in organizirali Medkulturno plesno delavnico.

Razstavljali smo dve temi. Prva so bili stereotipi v vsakdanjem življenju v Sloveniji. Z njo smo se ukvarjali skupaj z osnovnošolskimi otroki na krožku Medkulturne komunikacije in izobraževanja za razvoj. Pri drugi je šlo za predstavitev projektov razvojnega sodelovanja, ki jih društvo Humanitas

oblikuje z lokalnim prebivalstvom v Gani in Burkini Faso.

Plakati so delo otrok OŠ Livada. Z njimi so ponazorili zaključek tematskih sklopov o Z Afriki in islamu pri krožku o Medkulturni komunikaciji in izobraževanju za razvoj. Ideja oblikovanja takšnih plakatov je bila v prepoznavanju in dekonstrukciji stereotipov. Z odkrivanjem stereotipnih predstav v vsakdanjem življenju, smo na delavnicah prepoznavali razliko med čustvenim doživljanjem drugačnosti, razmišljanjem o tem ter o dejanjih, ki jih takšna doživljanja posledično lahko povzročajo.

Otvoritev knjižnice v mladinskem centru, Bobo-Dioulasso, Burkina Faso
slika zgoraj levo:

MEDKULTURNA PLESNA DELAVNICA

Predstavitev projektov razvojnega sodelovanja v Gani in Burkini Faso (gradnja mladinskega doma in delavnic za izdelovalce predmetov pravične trgovine, spodbujanje pravične trgovine):

S fotografijami smo predstavili projekte razvojnega sodelovanja v Gani in Burkini Faso. Poleg botrstva smo obiskovalce seznanili tudi z dejavnostmi mladinskega centra v Burkini Faso in z delavnicami za izdelovalce predmetov pravične trgovine. Poudarili smo, da želimo s takšnimi delavnicami spodbujati razvoj majhnih lokalnih obrti in t.i. pravične trgovine. Pri obeh primerih smo izpostavili, da gre za delovanje v skladu z načeli trajnostnega razvoja.

V okviru projekta Glastonbury festival smo 19. aprila 2006, v muzeju Novejše zgodovine v Ljubljani izvedli medkulturno plesno delavnico.

Sta si afriški in orientalski ples res tako različna? Ju lahko povežemo ob zvoku slovenske glasbe?

To sta bili vprašanji, ki smo si ju zastavili v plesni delavnici, kjer se je ob slovenski glasbi učilo afriški ter orientalski ples, oz. komunikacije med njima. Ugotavljali smo, kako so si plesi po svetu, čeprav različni, pravzaprav podobni. Odkrivali smo, na kakšen način lahko med njimi prihaja do dialoga. Tako kot tudi med ljudmi, ki jih plešejo. Z interakcijo med afriškim ter orientalskim plesom smo želeli prikazati idejo medkulturnega učenja, ki vodi do medkulturnega dialoga in strpnosti. Delavnico sta vodili Eva Rotar (učiteljica orientalskih plesov) in Maša Kagao Knez (učiteljica afriških plesov). ✂

4. Drugi pomembnejši dogodki

FILMSKE PROJEKCIJE IN PREDAVANJA

V letu 2006 smo v Slovanski knjižnici organizirali dve filmski projekciji, ki sta se poglobili v kulturo in življenje dveh afriških držav.

Aprila je bil v sodelovanju z organizacijo Edirisa prikazan dokumentarni film »The Bakiga – How We Throw Away Our African Culture« (Bakiga - kako zanemarjamo svojo afriško kulturo). Film, ki je nastal v produkciji Edirise, opisuje tradicionalno življenje domačinov (Bakiga) na jezeru Bunyuonji v Ugandi in njihovo soočanje z moderno kulturo. Režiral ga je Miha Logan, ustanovitelj Edirise, skozi film pa nas je vodil Festo Karwemera, ustanovitelj lokalnega muzeja, posvečenega kulturi in jeziku ljudstva Bakiga.

Novembra smo, po septembrski premieri na OŠ Danile Kumar in predvajanju na TV SLO1, ponovno zavrtili film »Prijatelji do daleč«, ki prikazuje dopisovanje med slovenskimi in ganskimi otroci ter njihova življenja v raz-

ličnih okoljih. Film je nastal na pobudo društva Humanitas, za njegovo realizacijo pa se moramo zahvaliti ljudem dobre volje, ki so prispevali svoj čas in energijo.

O filmu:

Prijatelji od daleč se niso še nikoli srečali, pa vendar si z veseljem dopisujejo. Otroci iz mednarodne osnovne šole Danile Kumar v Ljubljani in otroci iz vasice Busua v Gani so se spoznali na pobudo društva Humanitas. V pismih, ki že kar nekaj časa potujejo med Afriko in Evropo, deklice in dečki različnih starosti (8 do 15 let) pišejo o svojih družinah, šoli, življenju, željah in prihodnosti. Ravno s prikazovanjem podobnosti in razlik med dvema otroštvoma ter podobnih situacij na različnih prizoriščih zaživi večplastnost razlik in podobnosti - otroška doživljanja sveta, različna družbena pojmovanja otroštva, globalni in lokalni miti ter ideje.

Scenarij: Evening Lategano, Eva Marn

Kamera: Matjaž Mrak

Montaža: Jaka Kovačič

Zvok: Dejan Savič

Režija: Zemira Alajbegović, Branka

Mladenič

Produkcija: ŠKUC, POGON, VISUAL PRODUCTION, TELEVIZIJA SLOVENIJA ZAVOD ZANK, 2006

Film je realiziran s podporo AVDIOVIZUALNEGA SKLADA RS

V letu 2007 smo dogajanje v Slovanski knjižnici nadaljevali s sledečimi predavanji:

ALI JE KAJ TRDEN MOST? Premostitev globalnega razvojnega brezna s pomočjo pravične trgovine, Rene Suša (januar 2007)

V sistemu proste trgovine so pravila trgovanja večinoma postavljena v prid bogatim. Zato se prepad med tistimi, ki imajo v rokah moč in nadzor ter med onimi, ki so predmet nadzora in izkoriščanja, vedno bolj pogloblja. Pravična trgovina je »trgovinsko partnerstvo«, ki temelji na dialogu, transparentnosti in spoštovanju. Prizadeva si za večjo enakopravnost v mednarodni trgovini. Njen cilj je povečanje dohodka in možnosti izbire ter s tem dostojno preživetje depriviligiranih proizvajalcev, predvsem na Jugu. Tako se posredno bori za odpravo revščine, podhranjenosti in zadolževanja, pa tudi za zmanjševanje degradacije okolja.

KULTURA ZAHODNOAFRIŠKE DRŽAVE MALI, IBRAHIM NOUHOUM (februar 2007)

Pred več kot desetimi leti je bila organizirana gozdarska odprava na Slonokoščeno obalo in v Mali. Pot je peljala od Atlantskega oceana do roba puščave Sahara, skozi mesta Abidjan, Yamousokoro, Bamako, Djenne, Sangha, Mopti... Film je spremljalo predavanje, ki je obiskovalce seznanilo tudi s tistimi dimenzijami malijske kulture, ki popotnikom ponavadi ostanejo skrite.

**RAZSTAVA »V BRONU
ULOVLJEN IZGUBLJENI VOSEK«**

V sodelovanju s trgovino 3MUHE smo organizirali dobrodelno prodajno razstavo bronastih kipcev iz Burkiné Faso. Razstava je bila na ogled od 30. avgusta do 12. septembra 2006 v galeriji Spomeniškovarstvenega centra Zavoda za varstvo kulturne dediščine, na Trgu Francoske revolucije 3, v Ljubljani.

Na razstavi je bilo na ogled okoli dvajset kipcev, ki so bili izdelani po postopku »izgubljenega voska« Ta ima na afriški celini bogato tradicijo. V okviru razstave je bilo organizirano tudi predavanje o kiparski tehniki in kulturno-zgodovinskem ozadju življenja kovačev v Burkiné Faso.

Razstava je bila odlično obiskana, na dražbi pa so bili prodani skoraj vsi kipci. Zbrani denar je trgovina 3MUHE namenila dograditvi stavbe s prenočišči, ki predstavlja sestavni del mladinskega centra v Bobo-Dioulassu v Burkiné Faso, kjer v okviru Humanitasa poteka tudi program botrstva. ✂

1. Botrstvo

V Keniji ostaja članica društva Humanitas Simona, ki skupaj z lokalnim predstavnikom Hesbonom Ochoko za društvo koordinira projekt botrstva, v katerega je trenutno vključenih okrog 70 otrok iz mesteca Kendu Bay in okoliških vasi. Kendu Bay naj bi še letos dobil električno napeljavo, kar je za prebivalce dobrodošla pridobitev. V projekt botrstva v Bobo-Dioulassu v Burkini Faso je vključenih okrog 45 otrok. Obenem se dobro razvija tudi mladinski center. Knjižnica s čitalnico

deluje pod okriljem partnerstva med Humanitasom in lokalno organizacijo *Kafuli*. Pri projektu botrstva v Busui v Gani, kjer je sponzoriranih 33 otrok, Humanitas sodeluje s partnersko organizacijo *Embracing Hidden Talents Network*, ki jo kot lokalni predstavnik zastopa Ebenezer Parditey. V aktivnosti je vključena tudi lokalna skupnost, ki je odobrila lokacijo za vaško knjižnico. Inicijativa za postavitev knjižnice se je pojavila tudi na drugi ganski lokaciji, v Larabangi, kjer je naš lokalni predstavnik Fatawu Abu Bakari. V program botrstva je vključenih 45 otrok. Gladko poteka tudi botrstvo v Sloveniji, upamo pa na njegovo razširitev. Iz lokalnih skupnosti prihajajo številne iniciative. Zato, poleg podpore posameznim otrokom, pozornost namenjamo tudi dodatnim razvojnim projektom, ki prinašajo dobrobit celotni skupnosti. ✘

2. Mladinski center

bitnim obiskovalcem, zrasla pa je tudi slamnata pagoda, ki je pogosto središče različnih dogajanj, saj se tam odvijajo najrazličnejše delavnice, predavanja in druženja nasploh. S prispevki slovenskih botrov, drugih posameznikov in kupcev naših »pravičnih« izdelkov smo tako v revnem predmestju uspeli zgraditi že večji del centra, v katerem usposobljeni bobojski prostovoljci vodijo različne dejavnosti za otroke, od bralnih uric in pomoči pri učenju, do plesnih, glasbenih in športnih aktivnosti. Odvijajo pa se tudi različne delavnice za »fair trade« proizvajalce

Naš večji projekt, ki se nadgrajuje že nekaj let je mladinski center v Burkini Faso.

»Najprej je bil velik, prazen nič«, se pogosto začnejo afriške pripovedke. Tako se začnja tudi zgodba o mladinskem centru v Boboju in sploh zgodba o slovenskem botrstvu v Afriki.

Na tisti nič v Boboju smo pred štiri mi leti postavili prvo opeko, dokončali knjižnico in igralnico, maja 2005 in v letu 2006 nadaljevali s polaganjem opek na drugo hiško, ki služi kot prenočišče našim prostovoljcem in more-

(npr. delavnica barvanja z indigom). Pri vsem tem pogosto pomagajo slovenski prostovoljci in naključni obiskovalci centra. Aprila in maja 2006 je Burkino Faso za dva meseca obiskala prostovoljka Ana Kerin, novembra pa se je za celo leto tja odpravil Tit Breclj.

Parcelo je društvu za namene regionalnega sedeža in mladinskega centra v brezplačni najem dodelila mestna občina, katere predstavniki so se skupaj s predstavniki lokalnega radija in nacionalnega časopisa udeležili otvoritvene slovesnosti,

Mladinski center in hiška za obiskovalce sta sicer šele prva objekta, ki delujeta na omenjenem kraju, pripravljata pa se še izgradnja večjega skupnostnega centra, ki bi poleg knjižnice, aktivnosti za otroke in hiške za obiskovalce pomenil tudi kulturno-umetniško središče, skupaj z ateljejem »pravične trgovine« pa predstavljal točko medkulturnih izmenjav in slovensko-burkinskega sodelovanja.

Tako se je iz nič zgodila hiša iz opeke. Iz naših skupnih misli pa se je zgodilo še nekaj večjega, namreč nova burkinska organizacija, Association KAFULI (www.kafuli.org). Kafuli pomeni zbiranje, druženje in torej simbolizira naše skupno druženje, skupno delovanje podobno mislečih.

KAFULI je naš lokalni partner, neodvisna in neprofitna organizacija, katere cilji so krepitev lokalnih skupnosti, pomoč pri izobraževanju, spodbujanje tolerantnosti in enakopravnega obravnavanja žensk ter drugih ranljivih skupin prebivalstva.

Predsednik te nove burkinske nevladne organizacije je gospod Seydou Ganou, nekdanji učitelj, kasneje ravnatelj, zdaj pa svetovalec za izobraževanje. V sodelovanju z njim je društvo Humanitas vseh zadnjih 5 let razvijalo projekt botrstva, v prihodnje pa nas čakajo, kot vse kaže, še novi in novi izzivi. ✂

Seydou Ganou - predsednik organizacije Kafuli (in njen logo)

HUMANOPIS 2007

Besedilo sta pripravili
Mateja Kraševc
in **Nina Vodopivec**

Lektoriranje:
Špela Kalčič

Oblikovanje in prelom:
Luka Pajntar

Tisk:
Medium d.o.o., Žirovnica

Izdalo
Društvo Humanitas
Resljeva 48, Ljubljana
t. 01 430 03 43
e. info@humanitas.si
w. www.humanitas.si

Ljubljana 2007

Naj vas ob koncu vse prav lepo pozdravimo. Upamo, da ste ob branju Humanopisa izvedeli kaj novega in zanimivega. Sporočamo vam tudi, da je Vlada Republike Slovenije sprejela Uredbo o namenitvi dela dohodnine za donacije. Davčnim zavezancem je s tem omogočeno, da od 0,1% do 0,5% svoje obračunane dohodnine nakažejo za financiranje splošno-koristnih namenov. Med upravičenci za pridobitev dela dohodnine je tudi društvo Humanitas, ki se zavezuje, da bo vaše prispevke namenilo izključno za razvojne in izobraževalne projekte. To so projekti, o katerih ste lahko brali na prejšnjih straneh. Naša davčna številka je 74159755.

Še vedno pa se lahko odločite tudi za posamezno donacijo in jo namenite za gradnjo knjižnice v Busui in Larabangi (oboje v Gani), dokončanje in vzdrževanje mladinskega centra v Bobo-Dioulasso (Burkina Faso) ali pa za podporo projektom medkulturnega učenja in izobraževanja za razvoj v Sloveniji.

Z donacijo za mladinski center v Bobo-Dioulasso dobite tudi polni pen-

zion. Penzion lahko koristite kadarkoli želite. Za 10 EUR na dan Vas čakata postelja in hrana v prijaznem domovanju poleg našega skupnostnega centra. Z nastanitvijo v sobah pomagate tudi pri vzdrževanju knjižnice za otroke. Če ne boste nikoli prišli na obisk, štejte donacijo kot prijazno gesto do prebivalcev Boboja.

Donacijo lahko nakažete na račun Društva HUMANITAS: 02010-0089591494 (odprt pri NLB), in obenem v namenu opredelite kateremu od zgoraj naštetih projektov namenjate svoj prispevek. Po elektronski ali navadni pošti pa pošljite svoj naslov, da vam bomo lahko poslali bon za ustrezno število dni, ki ga boste lahko vnovčili pri obisku v Burkinu Faso in potrdilo o prostovoljnem prispevku.

Hvala in lep dan Vam želimo!

Humanitas je društvo za človekove pravice in človeku prijazne dejavnosti, je prostovoljno, neodvisno in nepridobitno združenje oseb. Osnovni namen društva sta zaščita in pomoč neprivilegiranim skupinam prebivalstva v Sloveniji in po svetu, zastopanje in uveljavljanje njihovih interesov in širjenje strpnosti.

TRAJNOSTNI RAZVOJ:

Najbolj pogosta definicija trajnostnega razvoja je, zadovoljiti trenutne potrebe, ne da bi pri tem ogrozili zadovoljevanje potreb prihodnjih generacij. Osrednja ideja trajnostnega razvoja je misliti na prihodnost. Pri projektih trajnostnega razvoja poleg skrbi za sedanjost opozarjamo tudi na to, kaksni bodo vplivi sedanjih dejanj v prihodnosti..

IZOBRAŽEVANJE ZA RAZVOJ:

Izobraževanje za razvoj omogoča razmišljanje o globalnih problemih s pomočjo razumevanja vzrokov in posledic njihovega nastanka ter njihovih medsebojnih povezav. Izobraževanje za razvoj poudarja osebni angažma posameznika oz. posameznice, prispeva k močnejšemu občutku za mednarodno solidarnost in hkrati pomaga ustvarjati okolje, ki spodbuja nastanek medkulturne družbe. Z izobraževanjem za razvoj opozarjamo na medsebojno prepletenost družbenih, kulturnih ter naravnih fenomenov in na zvezo med osebnim, lokalnim, nacionalnim in zemeljskim nivojem.

MEDKULTURNO UČENJE:

Medkulturno učenje je oblika oz. način mišljenja, s katerim problematiziramo enoznačne javne predstave in detektiramo različne oblike diskriminacij, »drugčnosti« oz. »drugosti« v vsakdanjem življenju. Pri tem ne gre za odkrivanje (so)obstoja večih kultur (multikulturalnost), temveč raziskovanje prostora, kjer prihaja do srečanj ali konfliktov med ljudmi, ki prihajajo iz različnih življenjskih okolij. Cilj medkulturne komunikacije je ustvarjanje senzibilnosti do drugačnosti, zmanjševanje diskriminacije, reševanje konfliktov in krepitev družbene odgovornosti.

Hiša svetov je projekt društva Humanitas. Zamišljena je kot prostor srečevanja različnih kultur. V njej razvijamo znanja o kulturni raznolikosti in premagovanju nestrpnosti do ljudi, ki jih naša družba dojema kot »drugačne«. Predstavljamo in izmenjujemo si različne ideje in poglede, razbijamo stereotipne predstave in se spopadamo z iz njih izvirajočo ksenofobijo. Hiša Svetov je namenjena različnim migrantom, ki živijo v Sloveniji in vsem Slovencem, ki jih to zanima.

